

kelaynak¹¹

-kel'liğinizi fark edin-

Alaturka Yaşamın Temeli: Türk Kahvesi

Osmanlı döneminde isyanların planlandığı kahvehanelerin açılma vesilesi, bir fincanının kırk yıl hatırı olan içeceğimiz, Türkçemize kahvaltı sözcüğünü kazandıran Türk kahvesinin tarihi hakkında konuşacağız bugün. Aslına bakarsak Türk kahvesinin tarihi Arap Yarımadası'ndan Etiyopya'ya pek çok bölgeye dayanıyor. Bir rivayete göre ilk kez 3. yüzyılda Etiyopyalı bir çoban tarafından içildiği söylenen kahve diğer bir rivayete göre ilk kez 14.yüzyılda Şeyh Sazili'nin içtiği söylenir. Net olarak ne zaman icat edildiğini bilmesek de Türk kahvesinin asırlardır sıklıkla tüketilen bir içecek olduğunu söyleyebiliriz. Gelelim Osmanlı'ya gelmesine 16.yüzyılda bir Yemen valisinin lezzetine hayran kaldığı kahveyi İstanbul'a getirmesiyle Osmanlı'ya geliyor Türk kahvesi.

İstanbul'a gelen kahve İstanbul'da yeni bir pişirme metoduyla pişirilince Türk kahvesi adıyla anılmaya başlanıyor, daha sonra halk arasında hızla yayılıp beğeniyle karşılanan Türk kahvesini içmek için kahvehaneler açılıyor. Osmanlı'ya gelen elçiler sayesinde tüm Avrupa'ya da yayılan Türk kahvesi ilk başta Venedik olmak üzere tüm Avrupa şehirlerine hızla yayılıyor ve tüm Avrupa'nın gözde içeceği haline geliyor. Her neyse Osmanlı'ya geri dönelim o dönemlerde açılan kahvehaneler gerek kitap ve güzel yazıların okunduğu, satranç ve tavlanın oynandığı, şiir ve edebiyat sohbetlerinin yapıldığı bir yer olurken gerekse yeniçerilerin ve halkın isyan planladığı, isyankâr düşüncelerin yayıldığı yerler olmasıyla o dönemin sosyal hayatına damga vurmuştur. Osmanlı'da pek çok tartışmaya konu olan kahve Osmanlı tarihinde 4 defa yasaklanmıştır. Bunlardan üçü din adamlarının kahvenin haram olduğuna dair fetva vermesiyle olmuştur. Daha sonra karşı çıkan bazı din adamlarının da

olmasıyla kahvenin haram olmadığına karar verilmiştir ve bu üç yasak da belirli sürelerle sürseler de hep halkın isteği üzerine kaldırılmıştır. Gelelim hepimizin de bildiği dördüncü kez yasaklanmasına yani 4. Murat devrinde yasaklanmasına 4. Murat kahvehaneleri ve bunun yanında kahveyi de yasaklamıştır. Kahvehaneleri seraserilerin ve işsiz güçsüz insanların yuvası olarak gören 4.Murat kahvehaneleri bu sebeple yasaklamıştır. Yaklaşık yedi yıl sürdüğü bilinen bu yasak da 4. Murat'ın ölümüyle kaldırılmıştır.

Günümüze doğru geldiğimizdeyse 19.yüzyılda yazılan edebiyat eserlerinde Türk kültüründe kahvenin önemini fark edebiliyoruz. Her yemekten sonra kahve içmenin bir adet haline geldiğini ve her yemekten sonra kahve içildiğini bu eserlerden anlayabiliyoruz. 21.yüzyılda ise artık Türk kültürünün önemli bir parçası olan Türk kahvesini korumak adına UNESCO'nun somut olmayan kültürel miraslar listesine alınmıştır. Lafı çok uzatmadan genel olarak özetleyecek olursam Türk kahvesinin tarihine baktığımızda, 16.yüzyılda kültürümüze girdiğini ve üstüne atasözleri, romanlar, öyküler yazıldığını, toplumsal hayata damga vurduğunu ve kültürümüzün vazgeçilmez bir parçası haline geldiğini söyleyebiliriz.

Ölümden Korkulur mu?

Ölüm, mürekkebi tükenmiş bir kalemdir. Uykuya dalmak kadar acısız, ebedî bir moladır ölüm. İyisiyle kötüsüyle tek solukta okunmuş bir kitabın, son sayfasıdır. İçinden taşınmış boş bir evdir. Ölümün asıl tanımı "bir insan, bir hayvan veya bitkide hayatın tam ve kesin olarak sona ermesi" şeklindedir lakin hayatında, bir kez dahi olsun ölümün üzerine düşünmüş olanlar bilir ki ölüm bundan çok daha fazlası ve aynı zamanda da hiçbir şeydir.

Ölüm insanların ruhuna korku salar. Ebediyen canınızı yakacak fiziksel ve ruhsal bir işkence olduğundan değil, bir değişim olduğundan. İnsanoğlu her değişimden korktuğu gibi, ölümden de korkar. Alışılmışın dışından çekinir. Bilincine kışkıklarını geçirdiğinden beri soluk alıp vermiştir ve bunu daha fazla devam ettiremeyecek olduğunu bilmek onu ürkütür. Kaçınılmazdan korkmak, işitemeyen birine şarkı söylemek kadar anlamsızdır esasında. Ama mantık, hiçbir zaman insanoğlunun en parlak özelliklerinden olmuş değildir. İşte böyle, ölümü korkar ve korkar ve korkar... Hâlbuki korkmamalıdır.

Belirsizlik, en kötü ihtimalden daha acı vericidir demiş Dostoyevski ve belirsizlik, tüm işkencelerin en kötüsü diye desteklemiş Alexandre Dumas. Belirsizlik, soru işaretlerinden yazılmış bir meçhulattır. Bu; gözlerini araladığında karşılaşacağı bir felaket olabileceği kadar, kapının önüne bırakılmış sürpriz bir hediye paketi de olabilir. Paketin içinden siyanür katılmış bir kurabiye çıkabileceği gibi, olağanüstü güzellikte bir çerçeve de çıkabilir. Ölüm de öyledir aslında. Kapının önüne bırakılmış bir hediye paketi... İçindeki yalnızca bırakanın bildiği, alan kişiyi mutlak bir merakla kavuracak bir paket.

Her insan farklıdır. Her insanın korkusu da öyle... Fazla korku, insana gem vurur fikrimce. Bileğine zincirler dolar ve onu güvenli alanına hapseder. Güvenli alan; bir cezaevine ve belki de daha kötüsü, bir tımarhaneye dönüşür. Ölüm korkusu insanı sınırlar lakin hayatta tutar. Burada, başka sorular zihin çeperlerini zorlar. Yaşamak ve hayatta kalmakla ilgili birçok soru işareti birbirine karışarak dolanır ve düğümlenir. Gecenin karanlığında yıldızlar, benim için bir başka soruyu aydınlatır genelde: Çekidüzen nedir öyleyse? Çekidüzen diye bir şey var mıdır, çekidüzenle sınır arasındaki fark nedir ve sınırlar gerekli midir? Her ne olursa olsun, insanoğlu ölümden korkar. Ölümden ve ebediyetten...

Kafanızın İçindeki Müzik

Gerektiği zaman üzüntümüzü gideren veya gülerken bir anda sizi ağlatabilen, içimizde bir şeylerin uçuşmasına yol açıp, ineklere uygulandığında sütlerinde bile farklılık yaratan, hastaları iyileştiren sihrin adı nedir? Bence cevap belli: Müzik. Müzik hayatımızın olmazsa olmazlarından birisidir. Düşünlerden cenazelere, annelerin ninniyle bebeği uyutmasından maçlara müzik her alanda var. Müziksiz bir aksiyon veya romantik film düşünebilir misiniz?

Peki, bu değerli şey aslında sihir mi matematik mi? Seslerin titreşimlerden oluştuğunu biliyoruz. Bu titreşimlerin birim zamandaki sayılarına da frekans deniyor. Müziği oluştururken bu sesler rastgele verilirse ne olur biliyor musunuz: Kaos. Bu nedenle bu frekansların belirli bir matematiğe göre uyum sağlaması gerekiyor. Pi-yano başına geçip aynı anda bir sürü farklı tuşa bastığınızda rahatsız edici bir hisse kapılmamızın sebebi bu matematiğin meydana getireceği armoninin oluşmamasıdır. Hatta müziğin sistematik ve bilimsel bir şekilde oluşturulmasından dolayı 26 yüzyıl önceki Pisagor okulunun matematik müfredatında müzik de yer alıyor.

Peki bu matematik neden bizim içimizde bu tarz dürtü ve hisler uyandırıyor? Müzik beynin hem sağ hem sol lobunu kullanıyor ve geliştiriyor. Müzik aslında beynin bugüne kadar tanımlanabilmiş her bölgesini kullanıyor. Küçük yaştan itibaren müzik dinleyenlerin beyinleri daha farklı gelişiyor. Harvard profesörü Gottfried Schlaug'un araştırmalarına göre, müzisyenlerin iki lobu bağlayan "corpus callosum"u daha büyük oluyor. Yani müziği hayatının her alanında olanların özellikle enstrüman çalanların beyinleri diğerlerine göre daha farklı gelişiyor ve işliyor. Gerek el, göz, beyin koordinasyonunda, gerek konsantrasyonda, gerek düşünme ve analiz becerilerinden akademik başarıya, kısaca hayatın her alanında müzisyenler genel olarak diğer insanlara göre daha öndeler. Günlük hayatımızda buna en iyi örnek olarak şu verilebilir; okulumuz gibi daha nitelikli bireylerden oluşan yerlerde herhangi dört

kişiye sorduğunuzda büyük ihtimalle birisi ya enstrüman çalıyor, ya küçükken az veya çok çalmıştır ya da müzikle bağlantılı bir şeylerle uğraşmıştır.

Kısacası müzik insanlardan hayvanlara, hastalardan depresyondakilere mükemmel iyi gelirken beyninizi ve zekanızı da geliştiriyor, aynı anda da size büyük bir haz veriyor. Sizce hayatımızda bundan, müzikten kudretli bir şey var mı?

Sahra Mina Zan

İstanbul

İstanbul'u izliyorum
Daha ne kadar gökdelen var bilmeden
Sessizce elimi
İstanbul'un üstünde gezdiriyorum
Sanki hakkım var gibi
İstanbul'u hissediyorum
Fatih'te bir gecekonduda geziyorum
İnsanlar İstanbul gibi
Sessiz ama gizemli biri
İstanbul'u görüyorum
Kaybolmuş anılarda, korkan gözlerde
Çocuk sesleriyle duyuyorum İstanbul'u
Sıcak bir evin loş ışığında gibi
Ama İstanbul'u biliyorum
Onu tüm benliğimde hissediyorum
Eski bir arkadaş gibi
Belki de hiç tanıyamayacağım bir dost gibi

Rengin Sel

Seni Şövalye İlan Ediyorum!

Şövalyelik kavramı 11.yy'da ortaya çıkmış olup 1100 yılları civarı geniş bir coğrafi alana yayılmıştır. Fakat "atlı savaşçı" anlamına gelen kökeni eskiye dayanır. Bunu anlamak için sözcüğün etimolojisini incelemek gerekir: Türkçeye Fransızca aynı anlamı taşıyan "chevalier" kavramından geçmiştir fakat terim başlangıçta "milles" olup Latince de asker anlamına geliyordu. Chevalier "cheval" (at) kelimesinden gelir ve Modern İngilizcede de cavalry (süvari) kelimesi de aynı kökten gelmektedir. Bu bağlamda şövalyeler her şeyden önce atlı olan ve üstünde savaşan atlı askerlerdir.

Şövalyelerin atı cins attır ve hem koşuya hem ava hem de savaşa uygun özellikte atlardır. Şövalye silahları ise çift ağızlı uzun kılıç, gövdesi dişbudak veya gürgen ağacından, ucu geniş flamalı demirli mızrak ve çeşitli şekillerde olabilen der kaplı ahşap kalkandır. Şövalyelerin eğitiminden bahsedecek olursak şövalye olarak yetişecek bir erkek çocuğu, babasının evinde ayakçı olarak çalışır ve eğitim alırdı, bu eğitim ailesinin sosyal sınıfına bağlı olarak farklı alanları kapsardı. Çocuk on iki yaşındayken efendisinin yanına taşınır, burada daha kapsamlı bir eğitime devam ederdi. Bu dönemde erkek çocuk "damoiseau" veya "valet" olarak adlandırılırdı.

Bir süre efendisinin kalkan veya zırh taşıyıcısı veya bir şövalyenin yardımcısı "squire" olarak görev yaptıktan sonra geleneksel şövalye becerileri olan at binme, okçuluk, yüzme, kılıç kullanabilme ve şiir yazma becerilerine sahipse günümüzde de uygulanan "Şövalyelik Töreninde" omuzunun bir kenarına efendisinin kılıcının bir yüzü dokundur, şövalye yemini eder ve şövalyeliğe kabul alırdı. Kazandığı bu özellikler sayesinde hayatın çoğu alanında yetkin olur, gerektiği zaman esaslı bir şair, gerektiği zaman düşmanını ustaca alt edebilen bir savaşçıya dönüşürdü.

Musab Dilek

Rüzgar, Tohum, Toprak

Yukarı kaldırdı kafasını, bir süre izledi ressam. Palestine döndü gözleri yeniden. Beyaz boyaya bulduğu fırsatını sarıya daldırdı, ardından kırmızı, turuncu ve istediği tonu elde edinceye kadar karıştırmaya devam etti renkleri. En son biraz daha kırmızı ekledikten sonra durdu, kavuştuğu renkten memnun olduğuna karar verince tuvaline yöneldi. Bulutlar ve bir iki leylekle süslemiş olduğu mavi gökyüzüne bir yuvarlak çizdi. Parlak, sarı ve kırmızı tonlarında bir yuvarlak...

"Dünya" denen tek bir yüzeye yayılmışlardı hepsi... Bu bütünü paylaşırlardı yedi milyar çeşit toprak. Kimisi fazla alan kaplarken bazısı daracık bir yere sığmayı başarmıştı. Bu sebeptendir üstten bakıldı mı dengesizliğin hakim olduğu açıkça görüldü. Lakin şaşırtıcıdır ki kimi zaman küçücük bir parça en diplere kadar uzanırdı kimi zaman ise dışarıdan geniş mi geniş olanları ancak öyle görüldüğüyle kalırdı. Nasıl büyüklükte yer kaplasalar da yüzeyde, ne kadar derine indiklerini bilmek çok zordu. Üst katmanda belirgin taşın hatlarla ayrılmışlardı. Açıkça ayırt edilebilirlerdi lakin alt tarafta kimin kimle iç içe geçtiğini görebilmek mümkün sayılmazdı. Birbirine yakın konumlanan toprak parçaları genelde benzer renkleri, benzer dokuyu, benzer kimyayı taşırlardı. İstisnalar da olurdu elbet, bazen bakardınız ki bir bölge yumuşak dokulu ve koyu renkte bir yapıyla bezenmiş olsa da isyankar birkaç metrekare; olabildiğince sert ve alacalı bir kıvılcı sahipti. Yakın toprakların birbirini andırması ve Irak olanların gözle görülür farklılıkları, gezegenin içindeki etkileşimi kanıtlar nitelikteydi. Her şeye rağmen, gezegenin en uzak noktalarına yerleşmiş olsalar da ne var ki 180 dereceden öteye geçemezdi aralarındaki mesafeler. "Küre" kavramının laneti yapılmıştı belki de. Birbirine epeyce Irak olan toprakların dahi mutlaka ortak bir takım özellikleri vardı, hep vardı, artarak da var oluyordu. Zaman geçtikçe, iç katmanlardaki kökler uzamayı her daim sürdürmüştü şimdiye kadar. Aralarındaki iletişim kuvvetini her geçen gün daha da arttırıyordu. Bazen bu süreç kaplumbağa yavaşlığında ilerler bazen ise akıllmaz bir hızla geliyordu, ama yer kürenin

içindeki etkileşim ve iç içe geçmişlik her daim bir üst seviyeye çıkmayı sürdürürdü. Yıllar geçtikçe, Dünya döndükçe topraklar değişir, asla dünle aynı kalmazdı. Her bir parçanın yarını, bugünüden farklıydı.

Ama bir şey sabitse o da her daim, ister ne-redeyse fark edilemeyecek kadar ister apaçık miktarda olsun mutlaka aralarında bir fark olmasıydı.

Gezegenin dört bir yanında esen rüzgarlar vardı. Taşıyıcı rüzgarlar. Çiçek tohumlarını kilometreler boyunca taşımaktı görevleri. Toprak parçalarına düşecek tohumlar, bu rüzgarlar aracılığıyla kat ederlerdi mesafeleri. Yüz binlerce farklı rüzgar bulunurdu aynı anda atmosferin içinde. Birbirleri ile şiddetle çarpışır veya asla kesişmezdi, çok uzun mesafeler yol alır bazen ise minik bir alanla kısıtlı kalırlardı, kimi yıllar boyu kuvvetini yitirmezken kimi hafif bir esinti gibi pek az tohum taşıyıp silinirdi sessiz sedasız. Bazıları aşırı bir hıza sahipken bir kısmı ise aheste aheste dolaşırdı kayıtsızca. Tesadüfi bir yaratılışları olsa gerek ki hangi rüzgarın ne derece etkili olacağı öngörüye açık değildi. Veyahut da aralarındaki nizam işinin ehli bir usta tarafından öyle incelikle dokunmuştu ki, karmaşadan başka bir şey yoktu gözün seçebildiği.

Daha eskilerde, her biri kısmen bağımsızca kendi arazilerinde eser ve kaybolurlardı tohumları taşıdıktan sonra. Yolları daha az rastlardı birbirine. Şiddetleri şimdiye göre hafif ve sayıları da her ne kadar büyüleyici boyutta olsa da şu ana kıyasla daha azdı. Zamanla büyük bir süratle arttılar, şiddetlendi ve "mesafe" kavramını yok saydılar. Uzaklıklar anlamını yitirdi ve her yer bir oldu onlar için. Kuzeyde esen bir rüzgardan mutlaka nasibini alırdı Güney toprakları. Her gün binlerce yenisi doğar lakin göz açık kapayınca kadar durulurdu artık. Oysa pek çoğu uzun dönemler sürerdi önceden. Bu değişim hızla gerçekleşmişti, algımızın ayak uydurayım derken sendelediği bir çabukluk veya tabiri caizse "aceleyle".

Rüzgarlar kendi içlerinde hep özdeş tohum kümelerini taşırdı. Farklı türde binlerce tohum kümesi... Bir taşıyıcı rüzgar içinde tuttuğu özdeş türden tohumların oluşturduğu kümeyi gidebildiği kadar geniş bir bölgeye taşır, tohumların toprak parçalarıyla buluşmasını sağlardı. Bu noktadan sonra "özdeş" kelimesinin göreceli sıfatını kazandığı belki de yegâne ama daimi durum meydana gelirdi. Toprakla buluşan tohumlar, "özdeş" sıfatı altında toplanmış o tohumlar; toprağın altında olgunlaştığı vakit, toprakla bir olduğu vakit, toprağın kendisinden beslenip gün yüzüne çıkacak kudreti kazandığı vakit; bin bir

renkte, kokuda, biçimde beliriverirdi yüzeyde. Aynı rüzgarın içinde yayılmış özdeş tohumlar; farklı topraklarda açmış farklı çiçekler... Ve mutlak devrim içinde süregelen "çiçek bahçeleri"...

Uçurtması elinden kaçan küçük çocuk hızla ressamın tarafına koşuyordu gözleriyle kaçan oyuncaklarını arayarak. Manzara resmine kayan bakışları onu durdurdu ve ressamın yanına yöneltti. Büyük bir hayranlıkla bakakaldı tuvale. Mavi göğün ortasındaki sarı yuvarlağı izledi koyu bir dikkatle. Sonra aniden geldiği yere doğru kozmaya başladı, çoktan aklından gidivermişti kaybolan uçurtması Babasından yeni bir oyuncak isteyecekti. Oradaki amcanın çizdiği sarı toptan o da istiyordu.

Elif Sena Şahin

AŞK mı, O da Ne?

Aşk nedir? Sevinçler mi? Heyecanlar mı yoksa sevmek ve sevilmek mi? Karşılık alamayıp severken kavuşamamak ya da birine güvenip, tüm ipleri eline verip, ruhunun en çok acıyan yerlerinden darbe almak mı? Tek kişinin seni umursamamasıyla dünyanın başına yıkılması mı? Sana, gözlerinin içi gülerken başkasını anlatırken hiçbir şey diyemeyip sessizce yutkunmak mı yoksa?

Tüm kusurlarına, yaptıklarına rağmen onu hala kusursuz, bir melek gibi görmek de olabilir. Başkasıyla gördüğünde içinde oluşan o hayal kırıklığıyla birlikte gelen yanma hissi... Seni sevmesini engelleyen tüm koşulları ortadan kaldırma isteği? Belki de sarıldığında oluşan o sıcaklık hissi. Ya da ona baktığında yaşanan tüm kötü olayları unutup mutlu olmak? Yaklaştığında oluşan o karnındaki kelebeklenme hissidir belki de. Sahi, aşk nedir?

Fatma Sevdije Enni

Ölüleriyle Yaşayanlar

Kültür bir milleti diğer milletlerden ayıran en önemli unsurlardan biridir. Kültür bir milletin dilini, dinini ve yaşayış biçimini ifade eder. Bu yazıda her ne kadar bize garip gelse de farklı toplumlarda önemli bir yere sahip gelenek ve göreneklerden bir tanesini birlikte inceleyeceğiz.

Endonezya'nın Güney Sulawesi bölgesinde yaşayan Toraja halkı, insanları ölünce "Ma'nene" dedikleri bir ritüel uyguluyor. Cenaze, aile kendisini hazır hissedene kadar ailesiyle birlikte kalıyor hatta maddi durumu iyi olan ailelerin sırf bu iş için cenaze evleri bile var. Cenaze aileyle birlikte kaldığı süre boyunca aile cenazeyi çürümemesi için mumyalıyor, kıyafet giydiriyor ve bedenin içinde hala bir ruh olduğuna inandıkları için cenaze ile birlikte yemek yiyorlar. Bu yaptıklarının aileye ve kabileye şans getirdiğine inanıyorlar.

Aile sonunda ölümü kabullenip cenazeyi defnetmeye karar verdiğinde cenaze töreni üzücü bir şekilde değil adeta bir kutlama şeklinde yapılıyor. Kutlamalarda bufalolar kurban ediliyor ve Tanrı'ya dua ediliyor.

Kabilenin ölümlerle bağı cenaze töreninde de bitmiyor. Her yılın ağustos ayında mezarlar açılıyor tabutlar temizleniyor. Ölümler tekrardan mumyalanıp temiz kıyafetler giydirilerek köyde gezdiriliyor. Değerli eşyalarla birlikte tekrar gömülüyor.

Dünya üzerinde bunun gibi daha çok inanç ve kültür var. Önemli olan bunları yargılamayıp bir zenginlik olarak görmek.

Ahmet Eren Beyaz

"Ölüm olmasaydı hayat bütün güzelliğini kaybederdi."

Ölü Canlar, Gogol

Gerçek İnsan Olmak

İnsan toplum halinde bir kültür çevresinde yaşayan, düşünme ve konuşma yeteneği olan, evreni bütün olarak kavrayabilen, bulguları sonucunda değiştirebilen ve biçimlendirebilen canlıdır TDK'ye göre. Peki insan olmak bundan mı ibarettir? İnsan olmak, bu kadar duygusuz ve düz yaşamak mıdır?

Bu iki sorunun cevabı da kocaman bir "HA-YIR". Gerçekten insan olmak nedir peki? Bana göre gerçekten insan olmak; gerektiğinde gülmek, gerektiğinde empati kurmak, yardım etmek gibi pek çok meziyete sahip olmaktır. Bana göre insan olmak, çevresinde olanlara duyarsız olmamaktır. Bana göre insan olmak, her türlü duyguyu yaşamak ve bundan korkmamaktır.

Eğer insan TDK tanımındaki gibi bir hayat sürer gerçekten bir insan gibi yaşamaktan korkarsa sosyal olma özelliğini kaybeder. Hem duygusu yok hem sosyal değil. Yani hayatta bir amacı yok. Bu insan bir süre sonra sadece kendisinin olduğu bir dünyada mutsuz bir şekilde yaşar. Gerçek insan olmaktan hiçbir zaman korkmayın!

Zeynep Begüm Meşe

kelAYNAK

IV. nesil sayı:11 ikibin22 nisan

*Arada bir çıkar.
Gönderilen yazıların icabına bakılır.*

Sebeb-i telifi insanın kendi ahvaline ve hayata dair hakikatleri idrak etmesine vesile olmaktır.

Sahibi: KEL'ler

**Bizde herkes editör; ama en editör:
Elif Sena ŞAHİN**

**Bizde herkes başkan ama en başkan:
Dilay MEHMETOĞLU**

**Biz de herkes usta ama en usta:
Emrah AYHAN**

duvar

Ara bozandım
Yalnız bıraktım
Korkutandım
Ben o duvardım

Ülkeleri ayıran
Umutları karartan
İnsanları ağlatan
Ben o duvardım

Hem taşlanan
Hem ağlanan
Kimi tapılan
Ben o duvardım

Güvende hissettiren
Sakinleştiren
Sükûneti getiren
Ben o duvardım

Varlığı görülmeyen
Sesleri duyulmayan
Mutlak yuvadaki
Ben o duvardım

Elleri kanatan
İnsandan alıkoyan
Pişmanlık duyduran
Ben o duvardım

Yeri geldi yumruklandım
Yeri geldi hırpalandım
Yeri geldi şükredildim
Ben o duvardım

Mahpusta paslı
Yuvada fotoğrafı
Kabirde köşe kenar
Ben o duvardım

Orda burda her tarafta
İnsanlar durmadan yaptılar
Hangi duvar olursam olayım
Yıkılmak için varım

Çağrı Hakim Yıldız